ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **D. T. T. N.**, zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské nám. 808/66, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, čj. 5 A 26/2020-75,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, čj. 5 A 26/2020-75, **se ruší**.

II. Řízení o žalobě **se zastavuje**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobkyně dne 24. 2. 2020 podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Opírala se o tvrzení, že je rodinným příslušníkem občana EU. Téhož dne podala žádost o vyznačení vízového štítku do cestovního dokladu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. To jí mělo umožnit pobývat na území ČR do doby, než nabude právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[2] Žalovaný odmítl vyznačit vízový štítek s odůvodněním, že žalobkyně neprokázala, že by byla rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně proti postupu žalovaného podala stížnost, které žalovaný nevyhověl. Proto žalobkyně podala žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ke Komisi

pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Ta žalobkyni dne 16. 7. 2020 sdělila, že stížnost žalovaný vyřídil řádně a žalobkyně nesplňuje podmínky pro vyznačení osvědčení o oprávněnosti pobytu.

[3] Žalobkyně podala dne 28. 2. 2020 žalobu k Městskému soudu v Praze. Tou se původně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala v tom, že jí odmítl vyznačit do cestovního pasu oprávnění k pobytu v podobě vízového štítku. V návaznosti na výzvu soudu však změnila petit tak, že se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat osvědčení o oprávnění pobývat na území ČR dle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyznačením vízového štítku do cestovního dokladu žalobkyně, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů.

[4] Žalobkyně vedle toho podala též žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci samotné žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (věc byla vedena u městského soudu pod sp. zn. 5 A 101/2020). Žalovaný o této žádosti rozhodl (zamítl ji), proto žalobkyně žalobu vzala zpět a městský soud dne 11. 5. 2021 řízení zastavil.

[5] Dne 25. 4. 2023 pak vzala žalobkyně zpět také žalobu v nyní projednávané věci. Zpětvzetí žaloby bylo městskému soudu doručeno (dodáno do jeho datové schránky) tentýž den. Uvedla, že s ohledem na pravomocné ukončení řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jí již nelze vízový štítek vydat, proto nemůže být žalovaný nadále nečinný ve věci vydání daného osvědčení. V rámci zpětvzetí žalobkyně navrhla, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

[6] O den později, tedy 26. 4. 2023, městský soud v dané věci vydal v záhlaví označený rozsudek. Zabýval se otázkou, zda žalovanému svědčí povinnost vydat osvědčení i poté, co již bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Uvedl, že platnost osvědčení o oprávněnosti pobývat na území zaniká právní moci rozhodnutí o žádosti, a proto žalovaný již nemá povinnost vydat dané osvědčení. Žalobu proto zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti shora uvedenému rozsudku městského soudu kasační stížnost.

[8] Předně namítá, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť jím soud meritorně projednal a zamítl podanou žalobu, ačkoliv stěžovatelka vzala žalobu zpět z důvodu pozdějšího chování žalovaného.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že rozsudek je nezákonný, jelikož městský soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, přestože stěžovatelka na nařízení jednání trvala. Na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. výslovně v podání ze dne 1. 6. 2020 uvedla, že trvá na nařízení jednání. Poukázala dále na to, že soud v přípisu ze dne 13. 12. 2022 uvedl, že eviduje dřívější vyjádření stěžovatelky, ale s ohledem ke stáří věci žádá, aby stěžovatelka zvážila, zda na ústním projednání trvá. Případný souhlas s vyřízením věci bez nařízení jednání měla stěžovatelka soudu sdělit ve lhůtě 14 dní od doručení tohoto přípisu, ale s ohledem na jeho povahu na tento přípis nereagovala, neboť i nadále trvala na nařízení ústního

jednání. V tomto přípise nebyla soudem vyzvána a poučena ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., ale byla dotázána takovým způsobem, že měla na přípis reagovat pouze v případě, že by v mezidobí změnila názor a na nařízení jednání již netrvala. Za výzvu ve smyslu daného ustanovení nelze považovat ani další přípis soudu (ze dne 12. 4. 2023).

[10] Stěžovatelka dále uvedla, že městský soud rozhodl o zamítnutí žaloby nesprávně, protože žaloba byla důvodná. Městský soud jí současně nesprávně nepřiznal náhradu nákladů řízení. Žalobu totiž vzala zpět z důvodu pozdějšího chování žalovaného.

[11] Žalovaný ve vyjádření nesouhlasí s tím, že by městský soud měl řízení o žalobě usnesením zastavit. Podle žalovaného totiž v rámci tohoto řízení ke zpětvzetí žaloby nedošlo, a soud tedy v souladu se zákonem věc projednal a následně vydal rozsudek. Nesouhlasí ani s námitkou ohledně ústního jednání. Stěžovatelka sama uvedla, že nereagovala na přípis soudu ve stanovené lhůtě. Žalovaný se přiklání k rozhodnutí soudu, neshledává žádná pochybení v jeho postupu a vydaný rozsudek pokládá za zcela v souladu se zákonem. Navrhuje tedy zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou, podle níž před vydáním napadeného rozsudku vzala stěžovatelka žalobu zpět. Pokud by totiž tato námitka byla důvodná, bylo by vypořádání dalších kasačních námitek nadbytečné. V tomto ohledu ze spisu krajského soudu kasační soud především ověřil, že stěžovatelka podáním ze dne 25. 4. 2023 (doručeným městskému soudu téhož dne) vzala žalobu zpět (z hlediska označení, obsahu a formy tohoto podání nelze mít o jeho významu pochybnosti). O den později nicméně soud v dané věci vydal rozsudek, proti kterému směřuje tato kasační stížnost. Zpětvzetí je v soudním spisu zařazeno až za rozsudek, a to s úředním záznamem, podle něhož „*DATOVÁ ZPRÁVA PŘEDÁNA DNE 26. 4. 2023 UŽ PO VYVĚŠENÍ ROZSUDKU EÚD*“. Lze dodat, že městský soud rozsudek vydal poté, co dne 12. 4. 2023 vyzval účastníky k tomu, aby soudu ve lhůtě 5 dnů od doručení sdělili, zda v mezidobí bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný v reakci na to soudu sdělil, že o dané žádosti bylo pravomocně rozhodnuto již 18. 10. 2021. Stěžovatelka, jíž byla tato výzva doručena prostřednictvím jejího zástupce dne 17. 4. 2023, soudu zaslala až dne 25. 4. 2023 shora zmiňované zpětvzetí.

[15] S ohledem na výše popsané okolnosti věci (tedy zamítnutí žaloby v situaci, kdy stěžovatelka již dříve vzala žalobu zpět) se kasační soud dále musel zabývat otázkou tzv. subjektivní přípustnosti dané kasační stížnosti. Nesplnění subjektivní přípustnosti kasační stížnosti má totiž za následek její odmítnutí z důvodu, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou dle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33, v tomto směru shledal, že „*kasační stížnost může podat jen ten účastník řízení před krajským soudem, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Není-li kasační stížnost subjektivně přípustná, soud ji odmítne podle § 46 odst. 1*

písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.“ V projednávané věci tedy bylo třeba vyjasnit, zda stěžovatelka mohla podat kasační stížnost v situaci, kdy se fakticky domáhá zastavení řízení o žalobě namísto jejího zamítnutí.

[16] Jak již bylo výše uvedeno, kasační stížnost může podat jen takový účastník, kterému nebylo napadeným rozsudkem plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozsudkem způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Klíčovým je z tohoto pohledu výrok napadeného rozhodnutí. Nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že napadeným rozhodnutím mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná, újma, kterou lze odstranit jen zrušením napadeného rozhodnutí. Subjektivní oprávnění podat kasační stížnost svědčí jen tomu účastníkovi, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl rozhodnutím založit, a výsledku, který napadeným rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (usnesení NSS ze dne 19. 11. 2013, čj. 1 Ans 16/2013-46). Rozšířený senát NSS pak v usnesení ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, potvrdil, že pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává (pokud vůbec), ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpříznivější. Lze dodat, že podle usnesení NSS ze dne 19. 5. 2020, čj. 10 Afs 238/2019-24, se taková újma neposuzuje s ohledem na náhradu nákladů řízení.

[17] V projednávané věci se nejedná o situaci, kdy by byla stěžovatelka procesně úspěšná. Její žaloba totiž byla rozsudkem zamítnuta. To však samo o sobě pro subjektivní přípustnost kasační stížnosti nestačí. Podle judikatury NSS totiž může za určitých okolností jít o subjektivní nepřípustnost i tehdy, kdy kasační stížnost podává procesně neúspěšný účastník. Je tomu tak například v situaci, kdy žalobce napadá výrok o odmítnutí žaloby a domáhá se výroku o zastavení řízení (usnesení NSS ze dne 9. 4. 2020, čj. 1 As 411/2019-26), případně kdy žalovaný napadá výrok o zastavení řízení s ohledem na povinnost hradit náklady řízení (již zmíněné usnesení čj. 10 Afs 238/2019-24). Okolnosti nyní projednávané věci jsou nicméně odlišné od kasačním soudem dříve projednávaných věcí, neboť zde byl totiž vydán rozsudek (meritorní rozhodnutí). V tomto ohledu je tedy třeba především posoudit, zda v důsledku věcného projednání (a zamítnutí) žaloby krajským soudem mohla být stěžovatelce způsobena určitá újma (ve smyslu shora citované judikatury) oproti tomu, pokud by řízení o její žalobě bylo zastaveno.

[18] Obecně nahlíženo v případě zamítnutí žaloby i jejího zastavení není žalobě vyhověno (srov. závěry rozšířeného senátu v již zmíněném usnesení čj. 9 Afs 271/2018-52). Pro posouzení otázky subjektivní nepřípustnosti podané kasační stížnosti je však v takovém případě podstatné, jaký význam může mít meritorní rozhodnutí správního soudu následně pro další orgány veřejné moci, resp. jejich další rozhodování. V tomto ohledu se nabízí především možnost, že by stěžovatelka chtěla podat žalobu na náhradu škody vzniklou nesprávným úředním postupem. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“), stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Za nesprávný úřední postup se dá považovat také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené (případně přiměřené) lhůtě. K případnému soudnímu projednání práva na náhradu škody způsobené nečinností správního orgánu jsou příslušné civilní soudy. Jak přitom plyne z existující judikatury

(usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021), rozhodnutí vydané v řízení podle soudního řádu správního sice nemůže zakládat překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě, o níž může být rozhodnuto pouze podle občanského soudního řádu, současně však ve smyslu § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci. Proto také ve smyslu § 135 odst. 2 o. s. ř. nemůže soud v řízení vedeném podle občanského soudního řádu stejnou otázku, která byla vyřešena rozhodnutím soudu v řízení vedeném podle soudního řádu správního, vyřešit jinak. Jinak řečeno, stěžovatelka by se potenciálně mohla soudně domáhat náhrady škody za nečinnost správního orgánu, přičemž v otázce posouzení toho, zda došlo k nečinnosti správního orgánu, by civilní soud k napadenému rozhodnutí (pro stěžovatelku nepříznivému) musel přihlížet.

[19] S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že vydání nepříznivého meritorního rozhodnutí je pro stěžovatelku objektivně méně příznivý výsledek než objektivně nejpříznivější (a také jediný) možný výsledek řízení o žalobě, kterým je v důsledku zpětvzetí žaloby zastavení řízení. Možná újma stěžovatelky zde tedy nespočívá pouze v případném přiznání práva na náhradu nákladů řízení (tu samotnou by soud neměl v poměřování újmy zohledňovat, viz již zmíněné usnesení čj. 10 Afs 238/2019-24), nýbrž má širší dosah a týká se i další možné právní ochrany stěžovatelky. Nutno dodat, že se zde kasační soud nezabýval tím (a ani nemohl), zda by stěžovatelka byla v případném takovém dalším řízení úspěšná. Klíčové je, že takové řízení může nastat, a vydání nepříznivého meritorního rozhodnutí je pro stěžovatelku objektivně méně příznivý výsledek než vydání uvedeného procesního usnesení. Kasační stížnost je tedy třeba v tomto směru považovat za přípustnou.

[20] Namítá-li tedy stěžovatelka (v rámci přípustné kasační stížnosti), že žalobu vzala den před vydáním napadeného rozsudku zpět, a kasační soud ověřil, že tomu tak skutečně bylo, nezbývá než se s touto námitkou stěžovatelky ztotožnit. Jedním z projevů dispoziční zásady, která ovládá řízení před správními soudy, je možnost navrhovatele disponovat řízením nebo jeho předmětem. Navrhovatel tedy může i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Pokud tak učiní, musí soud řízení zastavit [§ 47 písm. a) s. ř. s.]. Vydáním meritorního rozhodnutí v případě, kdy mělo být řízení zastaveno, krajský soud toto řízení zatížil zmatečností (rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2019, čj. 3 As 245/2019-32). Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani to, že senát, který ve věci meritorně rozhodoval, zjevně neměl v době svého rozhodování zpětvzetí k dispozici (to se stalo součástí soudního spisu až později). Podobná situace, kdy již bylo příslušnému soudu doručeno zpětvzetí návrhu, nicméně v důsledku nezbytných administrativních postupů (evidování došlých podání, jejich distribuce příslušným soudním oddělením apod.) se do dispozice příslušného senátu (soudce) dostalo až později než rozhodl, jistě není žádoucí. K takové situaci nicméně může za shody různých okolností dojít a její vznik nelze vyloučit a zcela mu předejít. Nastalou situaci však nelze klást k tíži účastníka. Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je tedy tato námitka důvodná, a napadený rozsudek městského soudu je třeba z tohoto důvodu zrušit a řízení o žalobě zastavit (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] S ohledem na výše popsané zrušovací důvody a zastavení řízení o žalobě je již logicky nadbytečné, aby se kasační soud detailně zabýval dalšími kasačními námitkami. V tomto ohledu lze toliko nad rámec výše uvedeného odůvodnění jednak poukázat na požadavky existující judikatury týkající se rozhodnutí soudu bez nařízení jednání. Účastníku řízení nelze upřít právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti (viz např. rozsudky NSS ze dne

26. 9. 2014, čj. 7 Azs 196/2014-30, ze dne 21. 8. 2013, čj. 7 Afs 69/2013-34, ze dne 29. 11. 2005, čj. 4 As 46/2004-58, ze dne 31. 5. 2017, čj. 6 Afs 308/2016-24, či ze dne 11. 11. 2004, čj. 6 Azs 28/2003-59, č. 482/2005 Sb. NSS). Z rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2006, čj. 2 Azs 216/2005-50, č. 975/2006 Sb. NSS, pak vyplývá, že pokud marně uplyne dvoutýdenní zákonná lhůta podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neznamená to, že by účastník pozbyl právo požadovat nařízení jednání k projednání věci. Stejně tak považuje kasační soud ve vztahu ke zbývající kasační argumentaci za vhodné poukázat na to, že pokud stěžovatel formuluje pouze obecné námitky, ze kterých není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu rozhodnutí krajského soudu napadá, pak se vůbec nemůže jednat o projednatelný kasační bod (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost je důvodná. Vzhledem k tomu, že městský soud žalobu projednal, byť ji stěžovatelka vzala žalobce zpět, kasační soud napadený rozsudek pro zmatečnost zrušil a současně zastavil řízení o žalobě [§ 47 písm. a) ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s.], neboť již v řízení před městským soudem byl dán důvod pro takový postup.

[23] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (městského) soudu a současně rozhodne o zastavení řízení o žalobě, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[24] Podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. by stěžovatelka proti žalovanému měla právo na náhradu nákladů řízení mimo jiné tehdy, pokud vzala svoji žalobu zpět pro jeho pozdější chování (což v rámci zpětvzetí tvrdí). Stěžovatelka vzala žalobu zpět s ohledem na rozhodnutí žalovaného o její žádosti o vydání povolení k přechodném pobytu. V tomto ohledu jistě nelze zpochybnit zřejmou souvislost takového rozhodnutí s nyní projednávanou věcí, která se týkala tvrzené nečinnosti žalovaného při vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu v podobě vyznačení vízového štítku. Pro posouzení dané otázky je však podstatné, zda v důsledku chování žalovaného po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který stěžovatelka podáním návrhu sledovala. K tomu však v uvedené věci nedošlo. V tomto směru je třeba poukázat v prvé řadě na povahu daného řízení. To se totiž týkalo žaloby na ochranu proti nečinnosti spočívající ve vydání osvědčení. Pokud je žalováno na ochranu proti nečinnosti při vydání rozhodnutí, žalovaný vyhoví žalobci tehdy, pokud vydá jakékoliv rozhodnutí, kterým řízení skončí. Soud tedy žalobě vyhoví tehdy, pokud zjistí, že je žalovaný nečinný, aniž by se zabýval tom, jak má být o věci rozhodnuto. Může tak jít jak o rozhodnutí žalobci vyhovující, tak rozhodnutí zamítavé, nebo končící věc jen procesně. Oproti tomu v případě žaloby na ochranu před nečinností při vydání osvědčení soud žalobě vyhoví jen tehdy, pokud má žalovaný povinnost vydat obsahově takové osvědčení, kterého se žalobce dovolává. K tomu, že by v projednávané věci taková povinnost byla, však nelze dospět, a to jak s ohledem na výsledek rozhodnutí žalovaného o žádosti stěžovatelky (ten její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl, neboť stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců), tak i z toho důvodu, že pro vydání sporného osvědčení není dostatečné pouze

naplnění podmínky běžícího řízení o žádosti, ale z § 87y zákona o pobytu cizinců plynou i podmínky další (zejm. právě podmínka, že cizinec je uvedeném období skutečně rodinným příslušníkem občana EU). S ohledem na výše uvedené proto nelze v dané věci shledat za naplněný předpoklad zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného.

[25] Pro přiznání nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. tedy byla v daném případě sice splněna podmínka zpětvzetí žaloby, ale nikoliv podmínka přímé vázanosti tohoto zpětvzetí na pozdější chování žalovaného. O náhradě nákladů jak řízení o kasační stížnosti, tak řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu, proto soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta nebo řízení zastaveno. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 30. 9. 2021, čj. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS, nemohl přistoupit ani k vrácení soudního poplatku (za žalobu ani za kasační stížnost).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. října 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu